

UMETNIKI ZA KARITAS



Sinji vrh
16. – 20. avgust 2010

Karitas 

Škofijska karitas Koper

NOSITE BREMENA DRUG DRUGEMU

(GAL 6,2)

Cerkev na Slovenskem se je odločila, da bo leto 2010/11 posvetila Krščanski dobrodelnosti in solidarnosti. Odločitev je sovpadla z letom 2010, ki ga Evropska unija razglasila za »Leto boja proti revščini in socialni izključenosti«. Po polomu, sam bi ga imenoval tako, ki ga je doživela z uresničevanjem »milenijskih ciljev«, ki ostajajo nekje v oblakih, hoče nekoliko popraviti vtis. Caritas Europa, ki je v dobršni meri zaslužna, da je do te razglasitve prišlo, saj je intenzivno lobirala zanj, je v tem letu zagnala kampanjo: »NIČ REVŠČINE, DELUJ ZDAJ« To je kontekst, v katerega smo postavili 16. mednarodno likovno kolonijo UMETNIKI ZA KARITAS, ki je avgusta potekala na Sinjem vrhu nad Ajdovščino pod geslom: »Nosite bremena drug drugemu« (Gal 6,2). No, še nekaj je treba postaviti v ta kontekst. Recesijo, ki že drugo leto prizadeva našo deželo. Že samo številka brezposelnih, ki je nad 100.000 nam jasno govori. Samo v Škofijski karitas Koper smo letos do konec oktobra več kot 4000 družinam pomagali s 400.000 EUR. Teža razdeljene hrane presega 360 ton, ki jim je treba dodati še druge oblike pomoči. Za teh 4000 družin je letos breme življenjskih stroškov pretežno. Potrebujemo nekoga, ki jim ga bo pomagal nositi.

V Škofijski karitas se že 20 let trudimo spoznavati stiske ljudi s katerimi se srečujemo in odgovarjati nanje. Če drži Jezusova beseda da bodo ubogi vedno med nami (prim. Mt 26, 11) imajo ti danes obličje človeka, ki nima denarja za poravnavo nujnih položnic, ki ne ve kako bo šlo jutri. Tem želimo olajšati breme, jim ga pomagati nositi.

Eden od udeležencev letošnje kolonije je v šali povedal, da ima beseda »umetnik« v okolju iz katerega izhaja povsem drugačen pomen. Pomeni umetni gnoj. In ta drugačen pomen lahko krasno uskladimo s tistim, kar so umetniki počeli na Sinjem vrhu. Gnojilo je namreč hranilo, ki stori, da je pridelek večji, boljši, da nahrani in razveseli več ljudi. In to počno Umetniki za Karitas. Dela, ki so jih ustvarili so hranilo, spodbuda za rast več solidarnosti med ljudmi. So motivacija, da bi znali videti, kdo omaguje pod težo bremena in mu pomagali to breme nositi. Besede »Nosite bremena drug drugemu« (Gal 6,2) so vzeli tako zares, da so s svojim časom, sposobnostmi in talentom vzeli del tega bremena nase, vsem ostalim pa poslali jasni klic: »Pridruži se nam. Ponudi svoje rame drugemu. Prevzemi delček pretežkega bremena.« Hvala za njihov dar in klic. Ali bomo njihov klic prepoznali in se mu odzvali?

Spoštovani prijatelji!

Rezultat lepega in dobrega, ki je se je v avgustu 2010 dogajalo na Sinjem vrhu, na tisočmetrski gori, kjer pogled ob jasnem vremenu seže do morja, je 16. katalog Umetniki za karitas. Oblika in vsebina se v vseh šestnajstih letih ni bistveno spremenila, zakaj pa bi se, če je ideja čista kot sinje nebo nad Goro in pripravljenost umetnikov darovati čas in talent za ljudi v stiski vedno tako močna in tako pristna. Vsako leto pa se spreminja namen, saj se pojavljajo nove stiske, ki iz oči otrok, mladih, družin, starcev, zasvojenцев, brezdomcev, bolnikov, v zadnjem času pa vse več, preveč brezposelnih ljudi, kličejo k pomoči. Resnično, za nekatere ljudi je breme stisk in trpljenja pretežko, zato letos, skupaj z apostolom Pavlom, ki je že pred dva tisoč leti v pismu Galačanom naročal: Nosite bremena drug drugemu, tudi sodelavci Karitas vabimo k solidarnosti in dobroti.

Da solidarnost in dobrota živi pričajo številke: v vseh šestnajstih katalogih je od leta 1995 do 2010 zapisanih 1.012 avtorjev, nastalo je 1.542 likovnih del, ki so v 166 potujočih prodajnih razstavah obiskala številne galerije in različne razstavne prostore. Poleg končnega cilja – prodaje več kot 1.100 likovnih del – je preko projekta Umetniki za karitas široka množica ljudi imela možnost spoznati slikarje in kiparje, ki soustvarjajo kulturo in umetnost našega časa. Pri Karitas se zavedamo, da mora naša vera stopiti iz cerkva med ljudi in pričevati svoje krščanstvo z dobrimi deli, tako mora tudi umetnost stopiti iz galerij in depojev med ljudi, saj je poslanstvo umetnikov prinašati sodobnemu človeku lepoto, ki je odsev Boga.

S Pravilnikom, ki ga vsako leto potrdi strokovni svet kolonije, skrbimo, da se ohranja umetniški nivo kolonije, zato od ponedeljka do petka povabimo deset akademsko izobraženih ali drugače uveljavljenih likovnih ustvarjalcev. Spoznanje, da so umetniki zelo čuteči ljudje, je narekovalo Dan odprtih vrat. Tega pri Karitas nismo načrtovali, dejansko smo bili pred odločitvijo sprejeti ali zavrniti ljudi, ki želijo darovati svoje likovno delo za ljudi v stiski. V skladu z Etičnimi načeli Karitas pomagamo vsem, ki pomoč potrebujejo, ne glede na narodnost, politično pripadnost, barvo ali vero; zato ni bilo dileme, da je vsak dobrodošel in da je vsak dar dragocen. In tako je četrtek v tednu kolonije nekakšen romarski dan umetnikov, ki pridejo na Sinji vrh, da se srečajo s prijatelji in znanci, predvsem pa, da darujejo za sočloveka.

Lahko bi rekli, da se na Sinjem vrhu zaključi prvo dejanje, ki z istimi igralci in plemenitim sporočilom potuje v Gorico, Ljubljano, Maribor, Trst, Portorož, Bovecvsem skupaj in vsakemu posebej, s katerim se na tej poti srečamo: hvala lepa in vse dobro!

Jožica Ličen, voditeljica projekta Umetniki za karitas



ABDULWAHAB AL-AWAHDI

Abdulwahab Al-Awahdi je slikar, rojen v Kuvajtu. Motivi njegovih del se navezujejo na podobo človeka in s tem posredno tudi na njegov primarni poklic. Znanja s področja medicine je najprej osvajal v Rusiji, v prvi polovici osemdesetih let preteklega stoletja pa je v Ljubljani študiral še fizioterapijo. To je bil čas, ko je Abdulwahaba Al-Awahdija začela zanimati tudi likovna umetnost. Svojo ustvarjalnost je usmerjal v risbo in leta 1984 že imel v Ljubljani, v Centru za rehabilitacijo, svojo prvo samostojno razstavo. Ob vrnitvi v rodno deželo se je še intenzivneje posvetil risanju in postal karikaturist pri časopisu. Kmalu so ga začele zanimati barve, ki jih je sestavljal v abstraktne kompozicije. Vrstile so se razstave, njegovo delo pa so spremljale številne nagrade. Slikarstvo je postavil v središče svojih zanimanj in ga zaznamoval z vse bolj izrazitimi figuralnimi vsebinami. Al-Awahdi pa je tudi ilustrator za arabsko izdajo časopisa *Le Mond Diplomatique*.

Ljubljana ga je očarala in ljudje naše dežele so ga prevzeli, zato se k nam vsako leto znova vrača in tu z družino preživi »slikarske« počitnice.

Avtor vsebinsko in likovno-formalno zgovornost svojih del izjavlja iz obrazov ljudi. Slika jih ekspresivno, v nenehnem dialogu med risarskimi in slikarskimi prvinami. Obrazi njegovih ljudi so avtorsko modificirani, stilizirani in reducirani na bistveno. Oblikovani so z jasno, tekočo in razumljivo obrisno linijo. Avtorjeva risba, ki se sintetizira v bistvo, je prepričljiva in sveža. Nastopa kot avtorjev adut in kot tisto izrazilo, s katerim se slikar popolno vživi v vlogo in pomen svojih portretnih izbrancev. Dodatno njihove obraze modelira z izbranim, kulturološko zaznamovanim koloritom, za katerega bi lahko iskali celo povezav z Mediteranom. Z barvami pa na ta žalostna obličja priključuje tudi novo življenje in novo upanje. Tako v svojih slikarskih zapisih posredno nakazuje rešitev za človeka, za njegovo eksistenco, za pravice, ki mu pripadajo.

Portretiranci Abdulwahaba Al-Awahdija so na slikovno površino umeščeni v klasični »en face« postavitvi, s katero avtor še bolj razkrito in neposredno prinaša sporočilo svojih likovnih zgodb. Te pa izgrajuje kot uravnotežene in prepričljive kompozicijske zasnove, z eno samo centralno umeščeno figuro, ali več uravnoteženo razvrščenimi.

Podobe ljudi, ki jih slika Abdulwahab Al-Awahdi prinašajo kulturno, konceptualno in metjejsko svojstvenost, izraženo skozi poetiko občutljive slikarske osebnosti.

Skozi pogled Kuvajtčana pa je likovno zaživela tudi naša pokrajina.



VLASTA ARZENŠEK GOTTSTEIN

Vlasta Arzenšek-Gottstein je prehodila zanimivo življenjsko pot. Rodila se je v Celju, se že kot otrok preselila v Nemčijo, dokončala študij gradbeništva, se posvetila družini, ponovno začela študirati, in sicer tekstilno oblikovanje in slikarstvo, in po opravljenih študijskih obveznostih leta 2000 popolno zaživela kot slikarka. Še vedno pa se njeno življenje in delo razpenja med Kölnom in Mariborom.

Vlasta Arzenšek-Gottstein je tematiko posebej izbrala za kolonijo. Za intermezzo je zapustila svoja priljubljena ustvarjalna razmišljanja na temo zidov in misli subjektivno usmerila v življenjske zgodbe. Pri tem pa je ohranila prvine svojega likovnega izraza. Njene slike so ponovno nastajale kot večplastni organizmi, v katerih se v konglomerat povezujejo barve, linije in kolažne aplikacije. Prav z njimi vzpostavlja spomin na preteklost in ji namenja likovno-formalno ter vsebinsko vlogo. S kolaži piše zgodbe minulih obdobij in jih nadgrajuje ob podpori nekonvencionalnih slikarskih materialov in po njej lastnih recepturah, v katerih si nenehno sledita proces nanašanja in odstranjevanja. Tako nastajajo svojstvene površine, materialno polne, površinsko razgibane, predvsem pa so to površine, ki premorejo posebno patino, poseben duh preteklega. Ta »zasenči« posamezne elemente s figurativno intencijo in jih spreminja v nekakšno prividno podobo.

Pisane besede, tiste, ki nastopajo v starih pismih, kolažirane v slikarsko kompozicijo, kot tudi besede, ki jih avtorica sama zapiše na slikovno površino, so oblikovni in vsebinski moment. Zaupana jim je tista izraznost, tista sporočilnost, ki jo avtorica ne najde ne v barvi, ne v črti kot temeljnima likovnima izraziloma.

Vlasta Arzenšek-Gottstein s svojo ustvarjalnostjo dokazuje, da umetnost že dolgo ni več »hortus conclusus«, ampak, da se mediji izražanja mešajo, se dopolnjujejo in prehajajo eden v drugega. In da vse, kar je zavrženo in od časa porumenelo lahko nastopi v novi likovno-formalni in sporočilni vlogi. Predvsem pa skozi vse te izrazne možnosti zaživi njen subtilni slikarski karakter ter sposobnost sublimacije videnih in doživetih vsebin.



TAMARA BURMICKY

Tamara Burmicky – Taja se je rodila v Mariboru, njena življenjska pot pa jo je že desetletno vodila v Venezuelo. Tam je pod mentorstvom profesorja Hrisogonova začela odkrivati svet risanja in slikanja. Pozneje se je posvetila študiju arhitekture in podiplomskemu študiju urbanizma, ki ga je zaključila v Parizu. V Caracasu se je ponovno posvetila študiju risanja in slikanja, med svojim bivanjem v Maleziji pa tudi tamkajšnjemu tradicionalnemu slikarstvu.

V slikarstvu Tamare Burmicky – Taje odmevajo pridobljena znanja, spoznanja in izkušnje. V pogledu na njena dela pa je zaznati tudi subtilno slikarkino notranjost: To je tista občutljivost, s katero avtorica svet vizualnih zaznav pospremi v svet osebnih doživetij in pri tem v materialno podobo naseli duhovni naboj.

Njene slike *Skrivnostni gozd*, *Kras* in *Jesenski listi* že z naslovi namigujejo na motive, ki pripadajo prostoru in času nastanka, in vendar jih ne moremo označiti kot preproste opise konkretne stvarnosti. Slikarkin fizični pogled namreč zre dlje, v globljo sporočilnost, v simbolno prostranstvo. Poleg elementov, ki jih lahko identificiramo s svetom konkretnega, v njenih delih nastopa tudi svetlobni vir ozadja, ki vnaša posebno, svečano, nekoliko mistično vzdušje oz. fizično lepoto stvarstva požlahtni z duhovno. S svetlobo avtorica vzpostavlja tudi prostorsko iluzijo, ki še podkrepi posebno atmosfersko vzdušje njenih slik.

Slike Tamare Burmicky – Taje nastajajo v njenem popolnem sozvočju z naravo, v čutenju njene pristnosti in njene harmonične ubranosti, hkrati pa avtorica ta svoj motiv čuti kot priložnost, da z njim pove nekaj več. Zato njena slika ni in ne želi biti mimetična podoba. Z mislijo na red narave ustvarja pretehtane, uravnotežene kompozicije, v katerih naravne elemente okolja prefinjeno stilizacijsko obdeluje. V svoje slikarske zapise, ob zavestno in skrajno tenkočutno modulacijo, vključuje tudi naključnosti, ki jih lahko pojmuje kot slikarkino težnjo po vse večji prvinskosti.

V avtorsko prepoznavnem in izrazno bogatem likovnem stvariteljstvu, v katerem barvno govorico narave naglasi z njej lastnimi občutji in odenki, predvsem pa svetlobnimi stanji, tke čudovito podobo tega lepega starega, novega sveta.



METKA ERZAR

Metka Erzar je akademska slikarka, ki živi in ustvarja v naši, Vipavski dolini. Študirala je na Beneški Accademiji di Belle Arti, kjer je diplomirala pri prof. Gaetanu Mainentiju. Znanja, izvrstne tehnične spretnosti in obilica osebne senzibilitete ji omogočajo, da se suvereno giblje po širokem področju likovnega snovanja, in sicer slikarstva, kiparstva, prostorskih postavitev – instalacij in grafičnega oblikovanja. Giblje pa se tudi na področju dobrodelnosti, saj svoje slike leto za letom namenja humanitarnosti kolonije Umetniki za karitas.

Materialno polne kolažne slikovne površine, sestavljene iz nekakšnih zaplat platna, pa tudi drugih tekstilij in različnih papirjev, so organizirano, razparcelirano slikovno površje, oder, kjer se lahko začne likovna predstava, kjer se lahko manifestira slikarkina ideja. Ideja z vsebino, s sporočilom.

Avtorica jo gledalcu prinaša skozi različna motivna izhodišča, preko katerih vselej znova zaznavamo slikarkino željo po objektivizaciji dinamike, letenja in lebdenja. Na to nas navajajo njene ptice, drevesni listi in angeli, najpogosteje uporabljeni ne le pripovedni, ampak predvsem izpovedni elementi. Postali so slikarkina simbolna znamenja, njeni arhetipi, ki na slikovno polje priletijo kot refleksija notranjega sveta, kot (pris)podoba nje same: razmišljujoče, čuteče, subtilne in v sublimnost zazrte slikarke. Tako je obči pomen njenih simbolov presežen in izrazito poosebljen.

Življenjski prostor njenim figurativnim likom vzpostavljajo barve (barve za tekstil). V njihovem sugestivnem, simbolnem naboju pa čutimo še en prehod iz naravnih danosti v transcendentalna stanja.

Za likovno-formalno večplastnostjo biva tudi vsebinska, ki se skozi posamezne plasti razpira in bogati, hkrati pa se ovija v čudovito enigmo.

Po slikovnih poljanah Metke Erzar se torej sprehaja njena najbolj intimna misel, ki kot kontrapunkt robustni podlagi zaživi nevsiljivo, tiho in nežno vizualno življenje, obenem karakterno močno, prepričljivo in likovno dovršeno. Slikarka je namreč izoblikovala njej lasten, prepoznaven in izviren rokopis, ki je postal nosilec njenih osebnih izpovedi in čutenj, razpetih med zemljo in nebo, povzdignjenih iz materialnega v duhovno.



GORDANA GAŠPERIN

Gordana Gašperin je na Sinji vrh prišla iz Maribora. Svoj kreativni duh usmerja predvsem v kostumografijo za komorni zbor Karmina Slovenica.

Njena likovna znanja, osebna senzibiliteta in neizmerno duhovno bogastvo, ki ga nosi v sebi, pa jo vodijo tudi v ikonopisje, v slikanje svetih podob, ki pripadajo Vzhodni religiji in kulturi. Avtorica se ne odloča za dobesedno sledenje veljavnim kanonom, recepturam in tehničnim predpisom, značilnim za te starokrščanske svete podobe. Deviantna je že njena slikovna podlaga, saj les zamenja za slikarsko platno večjih dimenzij. Tudi v nadaljnjem ustvarjalnem procesu uresničuje avtorsko intimistične pristope, s katerim svoje slike ovija v posebno atmosfersko vzdušje.

Pri slikanju se poslužuje predlog del znanih in neznanih mojstrov, sledi njihovi kompozicijski umestitvi na slikovno polje in značilni artikulaciji figuralnih likov. Tudi barvne vrednosti so sorodne tistim na ikonah, vendar akrilne in namesto zlatih lističev uporablja kar zlato barvo. Njena ustvarjalna prizadevanja pa usmerja predvsem želja po izraznosti duhovnega razpoloženja, kar je tudi bistvena značilnost ikonopisja. Na obraze svojih figuralnih likov naseli posebno milino. Čeprav jih slika z jasnimi, celo ostrimi obrisi, kontrasti in prehodi, jih iz likovno materialnega sveta vodi v nematerialna, duhovna stanja.

Znane teme interpretira z oblico osebnih doživetij in njej lastnih likovno-formalnih pristopov, vselej pa v obliki uravnoteženih notranjih zgradb, s katerimi že a priori vzpostavlja osnove za harmonijo in mir.

Čeprav je ustvarjalni proces »ikon«, ki jih slika Gordana Gašperin drugačen od originalnega, pa so to slike, na katerih vlada posebno, posvečeno stanje. To pa ne izvira le iz sledenja pojavnosti teh svojstvenih umetniških del, ampak je to tisti duh, ki veje iz avtorice same. Poduhovljene svete osebe zrejo v ljudi in iščejo stik z njimi ter jim prinašajo blagodejni pomiritveni trenutek. Gospa Gordana Gašperin je na koncu zaprosila še za njihov blagoslov, da bi ga zares prinašale med ljudi in tako dodatno osmislile občutje, ki ga likovno-formalno in vsebinsko izražajo.



RADO JERIČ

Akademski slikar Rado Jerič je na Sinji vrh prišel iz okolice Maribora, in to ne prvič. Pred mnogimi leti ga je študijska pot vodila na ALU v Ljubljano, na oddelek za slikarstvo, danes kot odličen krajinar motivov ne išče le v idiličnem življenjskem prostoru, ampak v različnih okoljih, zelo pogosto kot udeleženec kolonij in drugih delovnih srečanj likovnih ustvarjalcev.

Ustvarjalnost Rada Jeriča je v kontekstu klasične motivike, predvsem krajin in vedut, pogosto tudi cvetličnih tihožitij. Za slikarsko vizualizacijo izbere akrilno ali pa oljno slikarsko tehniko na platno, sam zapis pa mu predstavlja sintezo med videnim in osebno občutenim. Nova, likovna stvarnost je razpeta od konkretne, mimetične podobotvornosti pa do imaginarnega, povsem avtorskega ovrednotenja, v katerem slikar razkriva nagnjenje do abstraktnega ekspresionizma.

Na tej interpretativni poti je Jerič svoj korak zaustavil v treh ključnih ustvarjalnih fazah, ki jih je podredil enotnemu, dominantnemu likovnemu izrazu, vselej pa odkrivanju bistvenega in razkrivanju naravnega barvnega razkošja, pa tudi nenehnemu zavedanju moči, ki jo s seboj prinaša poteza slikarskega zapisa.

V koloristično polnem obujanju videne se naravnim barvnim vrednostim pridružujejo slikarjevi intimistični barvni naglasi, njemu lastna svetlobna stopnjevanja in iskanja žlahtnih nians. Avtor pogosto »slika« z lopatico. Z izostrenim občutkom za součinkovanje posameznih barvnih partij gradi večplastno, razgibano slikovno polje. V bogatih slojih barve vibrirajo tako slikarjeve emocije kot energija narave ter se povezujejo v posebno atmosfero slikovne površine.

Ob kolorističnem bogastvu, njegovi moči, energiji in sugestivni vrednosti, pa svojo izrazno moč in svoj namen izpričuje tudi poteza. Slikovni zapisi so namreč konstituirani s pomočjo odločne, vehementne, subjektivnemu doživljanju podrejene poteze. Ta pušča sledi različnih velikosti, usmeritev, intenzitet in barvnih določenosti. Včasih se zdijo drzne in celo nezadržne, drugič bolj umirjene in strateško premišljene, vselej pa celoto oblikujejo v ritmično ubrano, dinamično in k vsebinskemu cilju usmerjeno podobo, tokrat Krajino, ki jo od zemlje do neba zaobjame avtorjev likovno profiliran pogled.

Potezna in barvna odločnost sta slikarjeva aduta, ki na slikovno površino, naseljeno z barvnimi zaplatami, priključijo poenostavljene, a bistvene značilnosti krajinske stvarnosti.



JANEZ KOVAČIČ

Janez Kovačič se je rodil na Rakitni, danes živi na Brezovici. Z diplomom na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani, kjer je opravil tudi slikarsko specialko, je dobil neprecenljiva znanja, z bivanjem in ustvarjanjem v tujini pa je zavidljivo širil svoja likovna obzorja. Krajina pa je bila in ostaja dominantna med njegovimi motivi.

Prevzet od njene lepote, veličine in harmonije jo vselej znova prenaša na slikovno površino. Tako nadaljuje tradicijo krajinske likovne poetike, a v motiv realnega sveta vnese svoja videnja in občutja. Avtor ne more mimo veličastne krajinske predstave lepega in dovršenega, ne more mimo enkratnih, neponovljivih trenutkov, specifičnih atmosferskih stanj, slikovitih soočanj med svetlobo in senco. V vseh teh zunanjih danostih pa išče globljo sporočilnost, išče prostor za svoj odprt, čuteč pogled, za manifestacijo veselja in radosti, ki jo v avtorju puščajo vizualne informacije.

In ko vse to vkomponira v svoja likovna dela, se ta odenejo v posebno poetično vznesenost, včasih v nostalgичno romantičnost, zaživijo pa tudi v dramatični napetosti.

Vizualizacijski proces razkriva izostreno likovno znanje, v katerem se dopolnjujeta temeljni likovni izrazili: risba in barva. S prefinjeno risbo ohranja verizem videnega in doživetega ter postavlja armaturo svojih likovnih zgodb. Z barvami, ki razpirajo svoje številne tonske registre, vzpostavljajo zahtevne barvne odtenke in mehke barvne prehode pa sledi kolorističnemu razkošju naravne palete, ki jo revitalizira z osebnimi barvnimi in svetlobnimi stopnjevanji.

Kovačičeve kompozicije nastajajo s strateško premišljeno potezo, pa tudi z bolj sproščeno, ki povzema na bistvo zreducirano konkretno stvarnost. S tem se v zapisih opismenjevanje umika in daje prednost atmosferičnosti prostora, tako zunanjšega kot avtorjevega intimnega.

V sinjevrškem prostoru Janezu Kovačiču ni zmanjkalo snovi za njegov čopič. Svoj pogled je usmeril tudi v dolino, in tako je nastala slika vertikalno orientiranega formata s subjektivno izbranim krajinskim izsekom, ki s svojo kompozicijsko zasnovom, odprto od zemlje do neba, postaja odprta tudi za simbolne dimenzije. Z drobnimi stilizacijskimi prijemi je avtor dodatno naglasil koloristično opismenjevanje in z njim dokazal, da je barva tudi svetloba. Tako je ustvaril še eno avtonomno interpretacijo doživetja stvarstva, v kateri izstopajo svetlobni vtisi.



MAŠA BERSAN MAŠUK

Maša Bersan Mašuk se je rodila v Moskvi. Že kot otrok je obiskovala likovno šolo, nato pa se je vpisala na Moskovsko visoko šolo za likovno umetnost, kjer je leta 1983 zaključila popolni program na oddelku za oblikovanje. Zaposlila se je na oblikovalskem oddelku Znanstvenoraziskovalnega inštituta za vesoljske povezave KARADIS. Leta 1990 je zaključila slikarsko specialko in štiri leta pozneje prišla s soprogom v Slovenijo. Ta je postala njun življenjski in ustvarjalni prostor.

Maša Bersan Mašuk s svojim likovnim delovanjem zaznamuje in bogati slovenski prostor. Njeno delo še zdaleč ni omejeno le na ateljejski prostor in na štafelajno slikarstvo, saj ob različnih likovnih disciplinah, prvenstveno obvlada stensko slikarstvo. Restavriral je ali na novo poslikala številne javne, predvsem sakralne ambiente, cerkve in kapelice.

Z znanjem in osebno likovno senzibiliteto na pot slikarske vizualizacije pospremi marsikatera svoja intimna razmišljanja in doživetja. Oblikuje jih v figuralne, realistično prikazane kompozicije, v katerih konkretnost prehaja k simbolnim in metaforičnim vsebinami, ter omogoča razkritje slikarkinega emocionalnega sveta. Tako se pripovednost prepleta z izpovednostjo, v likovnem smislu pa Maša Bersan Mašuk vzpostavlja simbiozo med risarskimi in slikarskimi prvinami.

Njena slika Varuh premore figuralne like, ki jih lahko identificiramo, in vendar je forma angela fantazijsko dodelana, spremenjena v nekakšen objem, ki varno ujame podobo otroka, ki si v svoji zamišljenosti z roko podpira glavo. Njegove oči razkrivajo odprt pogled, in zdi se, da v povsem varno prihodnost. Vanjo »potuje« s še enim simbolnim znamenjem, z drobnim, puhastim piščančkom. Koncept slike kaže na centralno umeščanje dogajanje in vertikalno orientiranost, kar podkrepi simbolnost in sporočilnost.

Otrok in piščanček sta natančno, prefinjeno izslikani, ljubki in nežni figuri, ki preko fantazijsko razprte forme angela prehajajo v ozadje, ki niha med realistično prepoznavnostjo in zastrtostjo.

Vloga in pomen angelskega bitja se ne manifestira skozi njegovo dosledno izslikano podobo, temveč skozi simbolno naglašeno formo. Bitja, ki pripadajo nebu, ki jih ne vidimo, ampak le slutimo njihovo prisotnost, namreč ne potrebujejo veristične pojavnosti.



NIKOLAJ MAŠUKOV

Akademski kipar in slikar Nikolaj Mašukov se je rodil v Sibiriji, od leta 1994 pa živi in ustvarja v Sloveniji. S svojsko ustvarjalnostjo, katere posamezna dela so mdr. vključena tudi v Muzej za moderno umetnost v Caricinu pri Moskvi, se je uveljavil tudi na našem likovnem prizorišču. Fascinantno so učinkovale predvsem njegove razstave del dveh zaokroženih likovnih ciklov: Potovanje amaterjev in Sopotniki, ki sta našla spremljavo tudi v knjižni obliki.

Nikolaj Mašukov je slikar, ki ustvarja v stilu drugačne študijske orientacije, v duhu rodne kulture oziroma civilizacije ter v spremstvu osebnih, poglobljenih, filozofsko naravnanih razmišljanj. Svojo ustvarjalnost razpira med zunanjim in notranjim svetom, med klasičnim likovnim izrazom in sodobnimi likovnimi pogledi.

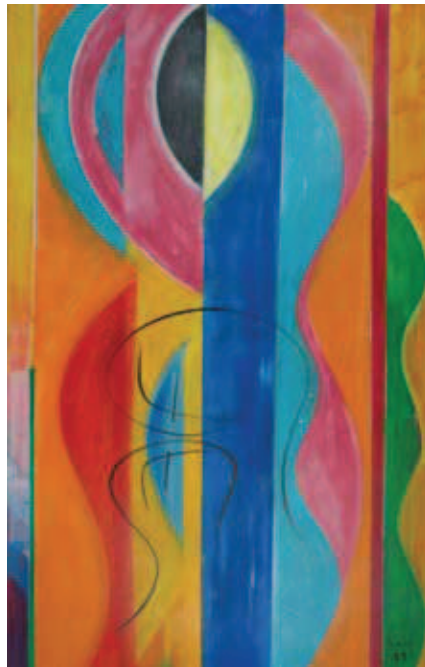
Njegovo slikarstvo je avtorsko intimistično in suvereno potovanje po tematsko in vsebinsko raznolikih prostranstvih, udejanjenih na različne likovno-formalne načine. Z njimi vselej znova dokazuje, da zelo suvereno obvladuje slikovno površino, saj izhaja iz trdnega risarskega, slikarskega in kiparskega znanja.

Dela Nikolaja Mašukova v čudovito simbiozo povezujejo metjejsko in duhovno interpretacijo. Moč in izraznost slikarjeve poetike z nezmanjšano prepoznavnostjo utripa tudi iz del, v katerih sta povezava z empirično ali občo predstavnostjo figuralnega sveta tesna in zavezujoča.

Njegovo slikarstvo temelji na odlični, mojstrsko prefinjeni, tekoči, suvereni, nezadržni, virtuozi črtni sledi. Avtorjeva karakterno raznolika linija se dotika slikovne ravnine, jo zaznamuje s svojo močjo, a se hkrati na njej nikoli ne fiksira povsem dokončno. Njeno poslanstvo je v objektivizaciji živosti, dinamike, pa tudi prvinske, necenzurirane ekspresije. Avtor jo podkrepi z barvami, z metaforičnimi, simbolnimi in asociativnimi barvnimi vrednostmi, ki vzpostavljajo atmosfero.

V takšnem, risarsko-slikarskem dialogu, je Nikolaj Mašukov ustvaril tudi sliko z naslovom *Pieta*. Jasna in ostra risba je prekrita z mehкими, lazurnimi barvnimi nanosi, ki učinkujejo kot raztopljeni pigmenti barve. S tem se ne začenja le ustvarjalni proces, ampak simbolno življenje Mašukove interpretacije. Nadaljuje se s svojstveno umestitveno držo Matere in Sina. Mati z zaprtimi očmi, s »pogledom« navzdol, Sin pa upira pogled navzgor. In zdi se, da se v njunih pogledih srečujeta zemeljska bolečina in nebeška radost, končnost in večnost.

V jasno podano pripovednost je naseljeno sporočilo bistva in celota je nadgrajena v subjektivno slikarsko vizijo.



MATEJ METLIKOVIČ

Akademski slikar Matej Metlikovič je avtor, čigar ime je zapisano v vseh katalogih kolonije Umetniki za karitas. Že od študijskih let pa je kontinuirano tudi njegovo razstavno delovanje, tako doma kot v tujini. Poleg slikarstva se posveča še risbi s tušem, ilustraciji in knjižni opremi. Ustvarja na področju likovne opreme sakralnih prostorov, načrtuje barvna okna oz. vitraje ter oblikuje predloge za vezena liturgična oblačila in antependije.

Je senzibilen likovni ustvarjalec, ki črpa iz osebnih globlin pa tudi iz biblijske tematike. Izoblikoval je prepoznaven, intimističen slog, s katerim v svetu barv vselej znova najde svoje mesto črna tekoča linija, sled avtorjeve identitete in risarski utrinek, ki predstavlja prvinsko vez s stvarnostjo in njen vsebinski koncentrat.

Tudi čiste slikarske rešitve Mateja Metlikoviča asociirajo na vitraj oz. so nekakšna variacija na to specifično področje slikarstva, kateremu se paralelno posveča. Slikovno polje učinkuje kot sestavljanka posameznih jasno artikuliranih, barvno homogenih form. V njihovi barvni žarilnosti se opismenjuje svetloba in tako odrska kulisa prinaša posebno atmosfersko stanje. Površina postane zaradi barve vitalna, polna dinamike, saj barva kot materija v sozvočju s svetlobo premore notranjo napestost. Nekateri pravijo, da je sprejemati barve, jih videti in občutiti, Božje dejanje. In tako se barvne in s svetlobo ožarjene slikovne kulise spreminjajo v pravi rajski ambient, v veličastni prostor večne radosti in svetlobe. V likovnem smislu pa postanejo podstat za tisto končno in dominantno umetnikovo kreacijo, za risarsko udejanjanje bistva.

V kompozicijski dialog med barvami namreč vstopi črna kontura, ki prinaša minimalistični vsebinski poudarek, hkrati pa bistvo, ki ga sintetizira tekoča, gibka, celo virtuoзна sled. Ta zapleše po slikovni površini in zdi se, da z enim samim linijskim zamahom nariše za slikarja značilno figuralno bitje. Z obrisom je vzpostavljen notranji in s tem zunanji prostor figure, prostor, ki ni prazen, ampak zapolnjen s premišljenimi pasažami barvnih ploskev. Tokrat jih avtor oblikuje s strogimi geometrijskimi in z vzvalovanimi linijami, za katere bi lahko našli primerjavo v moškem in ženskem principu, s tem pa tudi v sami vsebini zapisa.

Likovno snovanje Mateja Metlikoviča zaznamujejo barvne in oblikovne vrednosti, ki s svojo čistostjo vodijo v posebno vzvišeno, duhovno stanje, v katerem je vsak »balast« odveč.



GREGOR PRATNEKER

Gregor Pratneker je profesor likovne umetnosti, ki trenutno zaključuje podiplomski študij na Akademiji za likovno umetnost v Ljubljani. Je avtor, ki preseneča s svojo likovno angažiranostjo, saj je pripravil že vrsto samostojnih razstav, razstavljal na skupinskih in sodeloval na likovnih kolonijah, tako doma kot v tujini. Živi in ustvarja v Mariboru, v mestu, ki mu s svojo slikovitostjo predstavlja bogat motivni vir. V njem je odkrival tudi slikarske vedute za svojo diplomsko nalogo.

V osebni ikonografiji Gregorja Pratnekerja imata posebno mesto krajina in človek. Obravnavana sta tako, da pri likovni interpretaciji ohranjata svojo prepoznavnost, hkrati pa slikar vanje vključuje osebna občutja in doživetja, svoje vizije. Spreminja jih v avtorsko intimistično podobo in jim daje novo izraznost in dodaten pomen. Ne beleži ilustrativne podobe stvarnega sveta, ampak jo izraža skozi perspektivo njemu lastnih notranjih videnj. Motivni impulzi zunanega so mu pot k interpretaciji slikarskega (materialnega) in duhovnega občutenja ter prenosa v osebne globine.

Motivom, neposredno vzetim iz zanj povsem novega sinjevrškega ambienta, je avtor dodal svoje razmišljanje na geslo letošnje kolonije.

»Stiska« je slika, iztisnjena iz slikarjeve notranjosti. Je nekakšno nadaljevanje cikla s socialno tematiko, ki ga je avtor pričel v lanskem letu. Dvoje obrazov, ki vstopa v prvi plan in povsem obvladuje slikovno površino, prinaša slikarjev trpek dialog s sedanostjo, s stisko. Srečevanja toplega kolorita s črno konturno sledjo pa dodatno dramatizirajo naslikano. Goreče barve simbolno reduciranega kolorita, ki ga ugašajo temine so objektivizacija večnih analogij življenja. So pa tudi slikarjeve zaveznice, ki snov beleženja spreminjajo v sredstvo izražanja in v vir svetlobne moči.

Roka, ki skuša zakriti enega od obrazov, ne more videnega spremeniti v nevidno, ampak še dodatno izpostavi vsebino samo. Poudarjena obraza, stopnjevanost kolorita in moč geste so tiste »poti« v likovni zapis, ki poudarjajo slikarjev ekspresio.

Na vsakem ustvarjalnem koraku avtor potrjuje svojo pripadnost »klasičnemu, preverjenemu« statusu slikarske podobe, še vedno primernemu za odzivanja in sporočanja, še vedno vpetemu v sodobni in hkrati osebni, subjektivni svet. Med tovrstna ustvarjalna prizadevanja Gregorja Pratnekerja spada tudi poseganje po žlahtni oljni slikarski tehniki in odkrivanje njenih nezamenljivih kvalitiet.



MARJAN SKUMAVC

Slikar, grafik, risar in karikaturist Marjan Skumavc se je rodil leta 1947 v Jurkloštru. Po Šoli za oblikovanje je leta 1972 končal Akademijo za likovno umetnost v Ljubljani. Imel je okrog 80 samostojnih razstav, sodeloval pa je na številnih skupinskih razstavah, likovnih kolonijah in ex-temporih.

Med mnogimi nagradami in priznanji je Marjan Skumavc tudi prejemnik nagrade Majskega salona 2010, ki jo podeljuje ZDSLU za kvalitetno avtorsko predstavitev.

Marjan Skumavc je bil vrsto let zaposlen kot novinar dnevnika Delo, in sicer kot urednik »črne kronike«. Tovrstno njegovo delovanje je našlo odmev tudi na likovnem področju, saj je v slikarskih kompozicijah nekakšen kronist življenja. Njegov ustvarjalni duh pa se ni ukvarjal le s človeško figuro kot nosilko predvsem dramatičnih situacij, ampak tudi s krajino, predvsem istrsko, in z obmorskimi pejsaži.

Tokrat se je Marjan Skumavc sprehajal po Gori, po Robu, in zdi se, da je v izbranem krajinskem izseku iskal pomiritevno, duhovno atmosfero, ki pa je vseeno izzvenela v zanj značilnem slogu.

Marjan Skumavc se na sliki Rob približuje naturalistični realnosti, hkrati pa ustvarja novo stvarnost. V njej Rob dobi dominantno vlogo, ki jo še podkrepi umestitev na slikovno površino – veličastno, s tekočo linijo, z jasno oblikovno artikulacijo se namreč izbrana forma zajeda, celo pne proti nebu. Nebo je kot neskončen duhovni prostor, iz katerega presevajajo posamezni elementi, in sicer v občutljivi, prividni obliki. Tam se srečujeta zemeljski, materialni in nebesni, duhovni svet ter skupaj ustvarjata svojstveno kompozicijsko zasnovu.

Rob je slikarjev osamelec, kot so to v Skumavčevem primorskem miljeju bili grmi na obrežju, pinije v vetru, čolni ali barke. Je akter, ki pripada stvarnosti in se hkrati iz nje pne v simbolne dimenzije.

Slikarjeva poetika je umirjena in hkrati sporočilna. Tudi v barvah, ki izhajajo iz naravne klime in prinašajo njegov brzdan koloristični in potezni potencial, živi želja po preseganju vidnega, po vzpostavitvi subjektivnih doživetij.



KAREN SOKLIČ

Za Karen Soklič je Ljubljana mesto njenega rojstva, študija slikarstva na ALU, kraj bivanja in ustvarjanja. V mestu najde tudi motivna izhodišča za svoje ustvarjanje, ki ga je javnosti predstavila na več kot desetih samostojnih razstavah ter številnih skupinskih.

Na študijsko poglobljen način pristopa k motivu interierjev, ki ji predstavljajo prostorski ključ, prostorsko iluzijo. Interieri pa zrcalijo tudi podobo človeka.

Tako interieri kot eksterieri so obravnavani z značilnim intimizmom. Avtorica namreč ustvarja prostore posebnega vzdušja, spokojnosti in miru. V svojih slikarskih nagovorih omejuje število likovnih objektov in v njih ni prostora za človeka. Zdi se, da Sokličeva kot samotarka potuje skozi svet svojih realnih motivov in jih vodi v nadrealna stanja.

Ko se ustvarjalno sprehaja po ulicah svojih slikovnih površin, nanje umesti fontano ali cestno svetilko. Zaupa ji dominantno vlogo. Le včasih v ta posvečeni prostor priletijo golobi, ki dopolnijo zemeljski mir ali celo namigujejo na večni spokoj.

Da, njena svetilka ni le utilitarni predmet, del ulične podobe, ampak simbolno znamenje, ki sveti, ustvarja jasno vertikalo in bogat repertoar simbolnih znamenj, ki ga dodatno pahljačasto razpira prisotnost golobov.

Karen Soklič dosledno uporablja likovno teoretska znanja in hkrati naravna načela gradnje slike, anatomijo prostora in pojavnost elementov pripovednosti (in izpovednosti) S segmentiranimi, pastoznimi barvnimi nanosi oblikuje motiv, uresničuje barvno modelacijo in barvno modulacijo. Znotraj asketske barvne skale ustvarja občutene prehode in vzpostavlja zavirljivo harmonijo. Njen kolorit je omejen predvsem na peščene barvne vrednosti.

Karen Soklič potrebuje stvarni svet, a ne zato, da bi ga opisovala, da bi beležila njegovo ilustrativno podobo. Motivni impulzi zunanjega sveta so ji pot k interpretaciji slikarskega (materialnega) in duhovnega občutenja ter prenosa v osebne, sublimne globine.



S. ALEŠA STRITAR

s. Aleša Stritar je šolska sestra sv. Frančiška, je pa tudi tista oseba, ki svoja vizualna sporočila kontinuirano namenja spletnemu portalu Katoliške cerkve na Slovenskem. Znanja in zanimanja za nove tehnologije in nove medije z veseljem podarja tudi sestrskim hišam izven naših meja. Največja radost pa ji je pritisniti na sprožilec fotoaparata. Tako lahko prestreže in zabeleži vidno, pa tudi skrito, drobno dogajanje, ki se mu vselej približa z zanimive točke očišča. Je fotografinja – dokumentaristka vseh najpomembnejših dogajanj. Ujame jih v objektiv fotoaparata in tako o dogodkih informira vse, ki niso bili zraven ter ustvarja zapise za »večno« trajanje, za dokaz in spomin.

Za s. Alešo Stritar fotografija ni le način beleženja, ampak tudi izražanja. O tem, še izraziteje kot reportažne fotografije, pričajo dela, katerih motive »lovi« v naravi, sama s seboj in v odprtem dialogu s čudovitim svetom stvarstva. Prav v naravnem okolju, med fragmenti kamna in lesa, najdenimi v tovrstno bogatem sinjevrškem miljeju, je našla motive za svoje fotografske zapise. V njih pa je poleg svojstvene dovršenosti in popolnosti, odkrila dobesedno povezavo z letošnjim geslom kolonije.

Njene naravoslovne fotografije razkrivajo materialno specifično in duhovno razsežnosti, ki jih lahko odkrivamo v njih. Tako z njimi gledalca nagovarja z izrazno močjo in »tihimi«, simbolnimi, asociativnimi in metaforičnimi sporočili. Berljivi fragmenti narave imajo namreč pomenljive zgodbe. Razpoke, špranje, škraplje, žilava struktura lesa in trdota kamna, so podoba in prispodoba, so površina in globina, so poln in »prazen« prostor.

s. Aleša Stritar ne le beleži, ampak se v določeno temo, v motiv dobesedno uživi in nato z izostrenim občutkom za izbor pravega trenutka, ujame njegovo enkratnost in neponovljivost. Ujame njegovo svetlobo, v kateri se izrisujejo oblike sveta, pravilno uporabi globinsko ostrino in vzpostavi osnove likovne kompozicije, z vsem tem pa tudi temelje za svoj umetniški izraz, s katerim realno, celo tisto, kar je najbolj naturalistično, prepoji z osebnim, čustvenim, intimističnim doživetjem. To so tista avtorska občutja in intuitivna spoznanja, ki bogatijo njene fotografije in jim dajejo svojstven karakter.

V iskanju prizorov, v fotografskem »reproduciranju« resničnosti išče smisel in lepoto življenja. Vsebinska, estetska in vizualna plat njenih del pa se povezuje v nedeljivo sugestivno celoto.



ADRIANO VELUSSI

Adriano Velussi se je rodil v Gorici (Italija). Slikarstvu se intenzivno posveča že štiri desetletja. Imel je že petinpetdeset samostojnih razstav, a ne le v Italiji in Sloveniji, ampak v različnih svetovnih prestolnicah. Več kot 250 je njegovih sodelovanj na skupinskih razstavah.

Na začetku ustvarjalne poti so ga nagovarjali motivi iz naravnega okolja. Kmalu je konkretno stvarnost in človeški lik začel domišljjsko nadgrajevati. Slikarska razmišljanja o izbranih vsebinah so ga vodila v informel, surrealizem, metafizično slikarstvo in ga povsem zasidrala v abstrakciji. Rdeča nit, ki povezuje avtorjeve različne ustvarjalne faze in ga usmerja v raziskovanje različnih likovnih transformacij, je simbolizem. Ta se je v njegovem abstraktnem slikarstvu povsem razcvetel. Simbolni izraz premorejo kompozicije, najdemo ga lahko v neštetih oblikah njegovega nepredmetnega slikarstva, ki prinaša pomenljive, asociativne namige. Takšne so tudi njegove barve, razpete med življenjem in smrtjo, barve, ki prinašajo tradicijo mediteranskega slikarstva, predvsem pa žarijo v svojem globoko sporočilnem, simbolnem pomenu.

Najnovejše slike Adriana Velussija so vsebinsko in oblikovno poenotene. Njihova kompozicijska zasnova je vpeta v premišljen in strogo določen red, koncipiran kot jedro, kot krožna forma, ki je umeščena v center slikovnega polja. Temu konceptu sledijo tudi posamezni linijski poudarki, ki dogajanje dodatno krožno uokvirijo. V nekaterih rešitvah pa ga avtor razpira in izpeljuje v križno kompozicijsko zasnovo.

Središčni koncentri lebdijo v neskončnosti prostora, pogosto potopljene v žarilnost veličastne in brezčasne svetlobe. Asociirajo na nekakšen veliki pok, ki predstavlja razcvet linij in zametek nedefiniranih form, ki vodijo v bogato (ob)likovno in vsebinsko življenje.

Njegove barve so sugestivne, asociativne, predvsem pa izrazito simbolne. Razpete so med večne analogije svetlobe in teme, življenja in smrti, pozitivnega in negativnega. Z izostrenim kolorističnim občutkom avtor ustvarja dialog nasprotij. Nenehno tehta posamezne barvne nanose in tako ustvarja tudi barvno uravnoteženost kompozicij, za katere pa se zdi, da vedno izzvenijo v svetlo, toplo, pozitivno sporočilo barv, ki ga dodatno naglašuje še svetloba ozadja. Tako ni naključje, da se pod njimi pojavi naslov kot je »Sončna kompozicija«.

Simbolizem utripa v vsaki molekuli večplastnega slikovnega organizma Adriana Velussija in zavirljiv energetski naboj barv in potez, ki ga premorejo, se širi čez slikovno polje, v širši eter.

V pisano paleta različnih likovnih praks so povezani čuteči ustvarjalci

»Nosite bremena drug drugega.« je bilo geslo letošnje kolonije Umetniki za karitas. Tako definirano in zapisano prvič, realizirano pa že šestnajstič.

Da, umetniki so ponovno na svoja ramena solidarno vzeli bremena stisk, obupov, pomanjkanj, izobčenosti, zavrženosti... Čeprav je moto kolonije vsako leto drugačen, so njeno bistvo, njeno poslanstvo in njen namen enaki.

Umetniki so pripravljeni pomagati. Ni jim potrebno posebej razlagati, kakšna je njihova vloga, ni jim potrebno stokrat povabiti in nešteto prositi. So namreč ljudje, ki imajo izostren socialni čut, ljudje, ki se zavedajo, da lahko s svojo umetnostjo pomagajo, da lahko svoj talent, ki jim je bil darovan, in svoje znanje, ki so si ga pridobili, namenijo za sočloveka, za ljudi, ki niso poznavalci umetnosti, ki niso zbiralci, ampak preprosto ljudje »z roba«. In zato morda tudi tisti »rob« tam pod Sinjim vrhom ni le del konkretne stvarnosti, ampak simbolizira namen oz. cilj kolonije same.

Kot pripovedovalci osebnih resnic ter pričevalci prostora in časa so letošnji povabljeni umetniki vstopili v ustvarjalni proces, nam odkrivali svoje poglede, vizije, nas nagovarjali s svojim sporočilom, s slikarskimi priredbami zunanjega sveta, v stilu njihove poetike pa so spregovorili tudi z vizualizacijami stisk in tegob sedanosti.

Dela, ki so nastala, odsevajo svoj čas, ki se razpenja od neposrednih, realističnih naslonov na krajinsko stvarnost do modernističnih in postmodernističnih ustvarjalnih prizadevanj, od ponovno odkrite lepote zunanjega sveta do razkritij povsem aktualnih problemov.

V pisano paleta različnih likovnih praks so bili povezani čuteči ustvarjalci. Kot umetniki so skozi različne vsebine razkrivali posamezniku lastno likovno identiteto, kot ljudje in umetniki pa tudi sočutje do tistih, katerih bremena so pretežka. Pomembna funkcija vsake kolonije je namreč v medsebojnem druženju, v skupnem ustvarjanju, v izmenjavi izkušenj in mnenj, v analiziranju ustvarjalnih postopkov, pristopov in načinov reševanja likovne problematike, v ostenju osebne senzibilitete. Vsem omenjenim funkcijam pa se na koloniji Umetniki za karitas pridružuje še funkcija povezovanja s tistimi, katerim je kolonija namenjena. Te povezovalne niti so nevidne, a trdne. Za slikarja niso predpisane, a so zavezujoče. Zato je atmosfera vsakokrat delovna, polna ustvarjalnih prizadevanj posameznikov. Vse nastale likovne pripovedi in izpovedi povezujejo umetnike z vsemi, ki so obteženi. Dotikajo, povezujejo in plemenitijo pa tudi vse nas.

Z vsakim likovnim delom so bremena postajala lažja. In ko bodo stvaritve našle nove lastnike, bremen ne bo več. Kako idealno se to sliši! Neuresničljivo! Naslednje leto se namreč ponovno srečamo na Sinjem vrhu, a ne zaradi tradicije, ampak »za karitas«. Na pomoč umetnikov bodo čakali novi ljudje... Na pomoč umetnikov, ki so v naši družbi (pre)pogosti rešitelji...

In o teh istih umetnikih pogosto slišimo, da so breme državi, da bremenijo njeno blagajno...

S tem pa se morda začenja še druga zgodba.

Upam in želim si, da mi te zgodbe ne bo treba nikoli pisati...

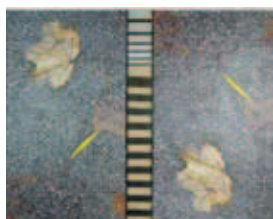
Anamarija Stibilj Šajn

likovna kritičarka in strokovna sodelavka kolonije

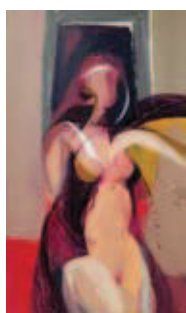
STROKOVNI SODELAVCI KOLONIJE



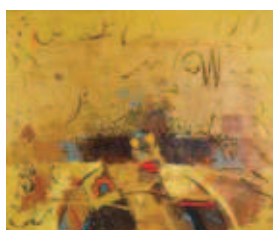
JOŽE BARTOLJ



PRIMOŽ BRECELJ



LUCIJAN BRATUŠ



AZAD KARIM



SILVA KARIM



MIRA LIČEN KRMPOTIĆ



TONE SEIFERT

UDELEŽENCI ZA EN DAN IN DAROVALCI

Rezika Arnož	Marija Maruša Maraž
Saša Boljkovac	Janez Medvešek
Martina Cerkovnik	Jana Mihelj
Silva Copič	Božica Miholič
Tea Curk Sorta	Marjan Miklavec
Vesna Čadež	Janez Mohorič
Franko Černe	Majk Mulaček
Ingrid Černe	Alina Asberga Nabergoj
Dajana Čok	Branko Novak
Metka Čok	Janko Orač
Vanja Čok	Janez Ovsec
Jošt Franko	Jana Peršolja
Črtomir Frelih	Adela Margerita Petan
Leon Furlan	Špela Petohleb
Vojko Gašperut Gašper	Sonja Povhe
Bojana Glavan	Marija Prelog
Marinka Grohar Gatnik	Ivanka Kraševac Prešeren
Alda Gudina	Ivan Prešeren
Uršulina Horvat	Afra Prinčič
Dana Ivančič	Ivan Stojan Rutar
Bogomira Jeromen	Joanna Zajac Slapničar
Tone Kavčič	Vida Soklič
Alenka Klemenčič	Jože Šajn
Vera Kofol	Majda Šelj
Viktor Konjedic	Cvetka Šemrov
Marjeta Korenjak	Peter Škrlep
Andrej Kosič	Rafko Terpin
Darinka Kozinc	Veljko Toman
Zvonko Krapež	Mira Uršič
Marta Jakopič Kunaver	Valentina Verč
Nuša Lederer	Jana Vizjak
Polona Kunaver Ličen	Jožko Vodopivec
David Ličen	Edi Žerjal
Zdravko Luketič	Franko Žerjal
Ivan malavašič	Andreja Žigo
Tončka Madon	Rozi Žnidaršič
Vera Malič	

Otroci:

Anita, Ema, Irma,
Iva, Jaka, Laura,
Liza, Tadej, Tina.

Sinji vrh 16. – 20. avgust 2010

Katalog je izdala: Škofijska karitas Koper, Solkan, Skalniška 1
Ravnatelj: Matej Kobal
Organizatorica: Jožica Ličen
Likovna kritičarka in strokovna sodelavka: Anamarija Stibilj Šajn
Fotografije, oblikovanje in strokovna sodelavka: Silva Karim
Ostali strokovni sodelavci: Jože Bartolj, Lucijan Bratuš, Primož
Brecelj, Azad Karim, Mira Ličen Krmpotič, Tone Seifert.

DTP: A.Media, Nova Gorica
Tisk: Tiskarna Janežič Nova Gorica

November 2010

Prodajne razstave 2010/2011

Atelje Sinji vrh
Dvorec Zemono pri Vipavi
Galerija Ars, Gorica, Italija
Galerija Družina Ljubljana
Galerija Ars sacra, Maribor
Mestna galerija Šoštanj
Kosovelov dom, Kulturni center Krasa, Sežana
Peterlinova dvorana, Trst, Italija
Grand hotel Portorož
Ministrstvo za obrambo, Ljubljana
SNG Nova Gorica
Hotel Kanin, Bovec
Mežnarija Mengeš
..in drugi kraji, kamor bomo povabljeni

Stalne prodajne razstave:

Karitas vipavske dekanije, Ajdovščina,
Upravna stavba Občine Ajdovščina
Nova KBM Ajdovščina
Kapucinski samostan in Župnijski dom Vipavski Križ

17. likovna kolonija

UMETNIKI ZA KARITAS

15. – 19. avgust 2011

Informacije:

Jožica Ličen, gsm 041 429 713
e-pošta: jozica.licen@rkc.si

TRR Škofijske karitas: 24500-90041555438, sklic 2389

K uresničitvi ideje pomagajo:

Občine: Ajdovščina, Divača, Komen,
Miren Kostanjevica, MO Nova Gorica, Vipava
Nova KBM
Sodelavci galerij in prostorov, kjer razstave gostujejo
Nastopajoči na otvoritvah razstav
Družina Vidmar, pomočniki, sodelavci, dobrotniki
Obiskovalci razstav in KUPCI
Hvala lepa vsem!

Slika na naslovnici: Udeleženci 2010